

Forbrydelse, hvad bevirkes derved, hvad gjør man saa? Man udkaster i den offentlige Bevidsthed og indprenter den Følelse, at Staten saaledes respekterer Individets Liv, at den under ingen Betingelse og under ingen Form tør vove at berøve Individet Livet. Denne Følelse vil efterhaanden gaae over i den menneskelige Bevidsthed, den vil blive indsuget med Moderniælden, den vil gennem Underviisningen, Religionen og paa mange andre Maader kunne trænge ind i den offentlige Bevidsthed, og der vil da ad denne Vej vælkes en langt større Sky hos Individet for at begaae Mord, end derved, at der i Lovens staaer, at et Menneske i et af hundrede Tilfælde kan miste Livet. Det er derfor, jeg tillader mig at mene, at man ikke skal lade sig skræmme af det Udsagn, at vi ikke kunne undvære Dødsstraffen. Er der noget Folk, der kan undvære den, saa er det vort; er der noget Folk, hos hvilket Lidenskaberne ikke ere stærke og voldsomme — jeg taler om Folket i sin Almindelighed, thi stærke Lidenskaber kunne findes overalt —, saa er det vort. I saa Henseende adstille vi os fra andre Nationer, der kunne have større Fortrin, men de have ogsaa større Feil. Man har sagt: Naar større Stater afflasse Dødsstraffen, saa komme vi bag efter; men naar ikke en Stat vil være den første i saa Henseende, saa vil Dødsstraffen aldrig blive affattet. En Stat maa gjøre Begyndelsen, lad det være os, vi ere jo ogsaa i andre Retninger gaaede i Spidsen. Lad os huske paa, at dengang vi affattede Negerhandelen, sagde man: Vi kunne ikke gjøre Begyndelsen, thi vi indføre derved et nyt Princip, som ingen anden Stat har turdet vove paa at gennemføre; men vi gjorde det, og det gik godt. Lad os derfor ikke frygte for at affatte Dødsstraffen; vi ville ialfald bedre kunne gjøre det end tage den Bestemmelse, der staaer her i Lovens. Jeg kan forstaae det Standpunkt, hvorfra man siger: Vi kunne ikke undvære Dødsstraffen for visse store Forbrydelser, f. Ex. Kongemord, Fædermord osv., men saa bør disse

Forbrydelser udtrykkelig nævnes her i Lovens, som de, der kun straffes med Dødsstraf. Det er min Overbeviisning, at dersom man kan gaae ind paa at sætte Tugthusarbejde paa Livstid som et Alternativ ved Siden af Dødsstraffen, saa kan man langt lettere gaae ind paa aldeles at affatte Dødsstraffen. Hvis man gjør det, mine Herrer, giver man, som sagt, jeg haaber det ibetmindste, derved Livet en større Betydning, idet at selv Staten siger, at den ikke tør tilegne sig Individets Liv; men hvis man derimod beholder Dødsstraffen i Lovens, vil man ikke opnaae at virke affrækkende paa Forbryderen; thi den, der vil begaae en Forbrydelse, vil ikke bryde sig om denne ubetydelige Sandsynlighed; for ham er det, der driver ham til at begaae Forbrydelsen, hans Had, hans Lidenskab, af en saa overveiende Indflydelse, at han let bringes til at overse den ringe hundrededeels Sandsynlighed, der kan være for, at han kan miste Livet.

Ordf: Jeg har bedet om Ordet for at henlede Opmærksomheden paa et enkelt Punkt i det foreliggende Lovforslag i det Haab, at Andre, der maatte dele min Anskuelse, kunne slutte sig til mig og mulig medvirke i at stille Endringsforslag. Det er det 19de Capitel, der handler om Dueller. Jeg er af den Formening, at det er en overordentlig mislig Sag, saa complet, som her er Tilfældet, at forandre den hidtil bestaaende Retssanskuelse; Duel synes mig i og for sig at være en saadan Absurditet, at jeg meget vanskeligt kan forstaae, hvorledes Noget overhovedet vil indlade sig derpaa — endnu mindre, hvorledes Lovgivningen skulde føle sig opfordret til paa nogen Maade at sanctionere den. Jeg kan for mit Bedkommende forstaae, at den, hvem en stor Fornærmelse er overgaaet, som han ikke gennem Lovgivningen kan faae Dpreisning for, kan gribe til at tage sig selv til Rette, ja, jeg kan endogsaa forstaae, at han begaaer en Forbrydelse til Hævn i et saadant Tilfælde — jeg siger, jeg kan forstaae det, uden naturligtvis at bil-